

TATIANA DE ROSNAY

**Morgen zal
het beter gaan**

Vertaald uit het Frans door
Barend de Voogd

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440394

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Ambo|Anthos uitgevers, Amsterdam

© 2022 Éditions Robert Laffont, Paris

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers, Amsterdam en Barend de Voogd

Oorspronkelijke titel *Nous irons mieux demain*

Oorspronkelijke uitgever Robert Laffont

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Blaas de kaars uit,
ik hoef de kleur van mijn gedachten
niet te zien.*

Émile Zola, *Germinal*, 1885

Candice was aan de late kant toen ze haar zoon ging ophalen van de kleuterschool aan de rue de l'Espérance. De staking was al weken in volle gang en overal heerste irritatie. Op de door de motregen glad geworden stoep deden de voetgangers hun best de fietsers en de scooters te ontwijken. Het was dringen geblazen om van de ene naar de andere kant te komen. Verkeersopstoppingen en claxons. Geen openbaar vervoer. De mensen waren gespannen en foeterden op elkaar. De beledigingen vlogen over en weer. Iedereen was geïrriteerd; Candice ook. Ze liep nu al een uur vanaf de place de la République. Gelukkig zou de terugweg met Timothée kort zijn; ze woonde maar enkele minuten van school, in de rue des Cinq-Diamants.

Vanaf de Seine liep ze langs de boulevard de l'Hôpital, die uitkwam op de place d'Italie. Nog zo'n tien minuten, dan zou ze er zijn. Bij het kruispunt stond een compacte menigte voor

het rode licht te wachten. Opeens maakte een auto een slingerbeweging en raakte iemand die vlak voor Candice stond. Ze hoorde een kreet, een vrouwenstem, en zag een tengere gestalte de lucht in gaan als een kledingstuk dat door de wind wordt meegevoerd. Gierende remmen, de klap, kreten van afgrijzen. Het was somber weer, het zicht was slecht, maar de omstanders begonnen meteen met hun mobieltjes te filmen. Ze bleven staan in plaats van te hulp te schieten.

Candice boog zich over het lichaam op de grond. Ze zag verwarde blonde haren, bloed, een spits en bleek gezicht. Iemand riep: 'Ze is dood!' De bestuurder van de auto mompelde snikkend dat hij niets gezien had. De menigte verdrong zich rond de onbekende vrouw die daar languit lag, maar er was niemand die iets deed. Candice knielde neer op de natte stoep.

'Kunt u me horen, mevrouw?'

Het slachtoffer moest minstens vijftig zijn. Haar ogen waren groot en zwart.

'Ja,' antwoordde ze met heldere stem, 'ik kan u horen.'

Ze droeg een elegant gesneden zwarte mantel, een gele zijden sjaal.

'Iemand moet een ambulance bellen!'

schreeuwde een vrouw boven hen. ‘Kijk eens hoe haar been erbij ligt.’

‘Nou, bel dan, verdomme!’ brulde een man.

De menigte was weer in beweging gekomen, als een vreemde, chaotische bijenkorf. En nog steeds stonden er mensen te filmen. Candice smeekte ze te stoppen; hoe zouden zij het gevonden hebben als hun moeder daar gelegen had, of hun zus?

‘Hulp is onderweg, maakt u zich geen zorgen. Alles komt goed.’

Ze probeerde de vrouw gerust te stellen met de woorden die zij had willen horen als de rollen omgedraaid waren geweest.

‘Dank u... Dank u wel.’

Het slachtoffer sprak langzaam, alsof elk woord pijn deed. Haar huid leek doorzichtig. Haar ogen lieten die van Candice niet los. Ze probeerde haar handen te bewegen, maar dat lukte niet.

‘Alstublieft... Kunt u kijken...’

Candice boog zich voorover. ‘Wat zegt u?’

‘Mijn oorbellen... Ik heb ze van mijn vader gekregen. Ze zijn me dierbaar. Het voelt alsof...’

Candice zag een oorbel aan haar rechteroor, een parel. Niets aan haar linkeroor. Het sieraad moest gevallen zijn.

‘Alstublieft... Zoek... Zoek...’

Aarzelend schoof Candice de blonde haren opzij; er lag geen oorbel onder, ook niet ernaast.

‘Niet aanraken!’ schreeuwde een vrouw.

‘Voorzichtig!’ zei iemand geërgerd, rechts van haar. ‘Wacht tot de ambulance er is!’

Candice deed haar best kalm te blijven. ‘Ik zoek haar oorbel! Een parel. Kijk eens onder jullie voeten.’

De nieuwsgierige toeschouwers gingen aan de slag. Ze gebruikten de lampjes van hun mobiele telefoons om het asfalt af te speuren. Iemand riep: ‘Ik heb ’m!’ Eerbiedig reikten ze haar het minuscule kleinood aan. Candice legde het in de ijsskoude handpalm van de vrouw.

‘Kunt u...’ fluisterde de dame. Ze gebaarde.

Candice bevestigde de parel aan haar linker-oorlel.

‘Mijn vader is er niet meer,’ vervolgde het slachtoffer met zwakke stem. ‘Hij gaf me die oorbellen tijdens de laatste kerst die ik nog met hem heb doorgebracht.’

Candice legde een hand op haar mouw. ‘Spaar uw krachten, mevrouw.’

‘Ja... Maar het doet me goed met u te praten.’

Candice voelde een steek van medelijden. Ze

glimlachte naar de vrouw. Het leek wel alsof de hulpdiensten er eeuwen over deden. Het werd steeds kouder en de regen bleef maar vallen. De lucht was zwaar, vochtig, vervuild. Wat een afschuwelijke plek om te sterven, dacht ze. Hier het loodje leggen, op dit vierkante stukje nat asfalt, tegenover de schreeuwerige neonlichten van moderne flatgebouwen, met in je neusgaten die pestlucht van een door verkeersopstoppingen verzadigde metropool. Maar zulke gedachten zouden die arme vrouw nog ongeluk brengen; Candice concentreerde zich dus maar op Timothée die nog bij de opvang was, op de boodschappen voor het avondeten, op Arthur die haar vanavond zou komen opzoeken en op de uitputtende geluidsopnames van die dag, die door de stakingen en de afwezigheid van sommige van haar collega's nog lastiger waren geworden.

Candice wierp een blik op de benen van het slachtoffer. De verwonding zag er zo afschuwelijk uit dat ze snel haar blik afwendde.

‘Maakt u zich geen zorgen, ze zijn zo hier. Ze brengen u naar het ziekenhuis. U zult zien, ze gaan u helpen. Ze zullen u verzorgen.’

Ze gebruikte haar mamastem, de stem die ze ook gebruikte om Timothée, drie jaar oud,

gerust te stellen. Deze onbekende vrouw moest de leeftijd hebben van haar eigen moeder of was misschien nog ouder. Ze wist niet of ze haar kon horen, of haar woorden haar goeddeden. Ze durfde haar niet meer aan te raken.

‘U bent zo aardig... Dank u...’

Haar woorden waren nu niet meer dan fluis-
teringen.

Rondom hen zwol het tumult aan: stemmen,
het verkeer en in de verte een sirene.

‘Hoort u? Ze komen eraan!’

Nog altijd dat lijkwitte gezicht, roerloos,
nat van de regen. Het was misschien al te laat.
Candice had zin om te huilen, maar ze pro-
beerde zich goed te houden. Een onbekende!
Een vrouw van wie ze zelfs de naam niet wist.
Onwillekeurig zag ze het steeds opnieuw gebeu-
ren: het lichaam dat die enorme smak maakte,
het geluid toen ze viel, haar doodse trekken,
haar tere, verschrompelde handen.

Het slachtoffer mompelde: ‘Alstublieft, hoe
heet u?’

Een brandweerman vroeg Candice op te
staan en opzij te stappen. Iedereen moest ach-
teruit.

De hand van de vrouw greep met een ver-
bazingwekkende kracht haar mouw vast. Haar

zwarte ogen, net twee bodemloze putten.

Candice antwoordde: 'Candice Louradour.'

'Wat een mooie naam. Ik dank u. Voor alles.'

Haar lippen waren krijtwit. Candice werd weggeduwd en de verplegers vormden een haag rond de gewonde vrouw; brancard, verzorging, zuurstof. Candice zag hoe een van hen fronste toen hij de beenwond ontdekte. 'O shit!' liet een jonge ambulancemedewerkster zich ontvallen.

Ze deden hun werk in stilte, methodisch. Hun gezichten stonden ernstig, hun gebaren waren secuur. Slangetjes, een zuurstofmasker, een isolatiedeken; de vrouw werd volkomen aan het zicht onttrokken. De politie arriveerde en voerde de huilende bestuurder af. Een van de brandweerlieden vroeg naar de handtas van het verkeersslachtoffer. Candice inspecteerde het wegdek. Tevergeefs. De omstanders haalden hun schouders op. Niemand wist waar haar tas gebleven was.

'Iemand moet hem gepikt hebben,' mompelde een jongeman.

'Schandalig!' riep de vrouw links van hem.

Candice vroeg een van de verplegers waar ze haar naartoe brachten. Het Cochin-ziekenhuis. Daarna stelde ze de gevreesde vraag: gaat ze